

den Bestemmelse, som her er gjort gjældende, og det har derfor foreslaaet Ministeren at lade Jorden omtagere i de vandlidte Egne for enhver vandlidt Beboer, som maatte ønske det, dog paa visse nærmere Betingelser, som Ministeren kunde fastsætte. Udvalget har ikke villet sætte nogen bestemt Grændse eller nærmere villet antyde disse Betingelser, hvilke maa afhænge af det Resultat, som den høitærede Minister efter en foretagen Overveielse af den hele Sag maatte komme til, men Udvalget forventer, at Ministeren ved Fastsættelsen af disse Betingelser vil handle i den samme Mand som den, hvori Udvalget har stillet sit Forslag, saa at man ikke ved at sætte Grændsen for høi i Virkeligheden affrækker en hel Del Berettigedes Begjæringer om Hjælp, fra at komme frem, af Frygt for at man skal komme til at betale derfor, og saaledes væsentlig forrykke den Hensigt, som Udvalget har havt med at stille Forslaget, og som Thinget maa have, naar det vedtager Udvalgets Forslag. Foruden de vandlidte Egne har man ogsaa henpeget paa en enkelt bestemt Egn her i Landet, som ogsaa navnlig i 1840 var under megen Omtale i Viborg Stender, nemlig Egnen imellem Hørsminde og Hjørbyen, især en vis Strækning deraf. For adskillige af Beboerne i denne Egn, som i den Anledning have henvendt sig til Ministeren, eksisterer der ganske særlige og maasse endnu mere alvorlige Tilfælde end navnlig for de Fleste af de egentlig Vandlidte ifjor, idet de jevnlig maa lide Tab af deres Jordelenddom derved, at ved Høivande undergraves Høilandet ud imod Havet og synker derefter atter ned; efter nogen Tids Forløb passerer det Samme paany, og saaledes gaar nogle af de bedste Jorder, meget rige Muldjorder, ud i Havet, og der gives vel for flere Skatteydere det Tilfælde, at de have længere ude i Havet liggende Jorder, hvoraf de endnu den Dag idag betale Skat og Tiende, og at enkelte Beboere have maattet bortleie deres Jorder blot for Udredelse af Afgifterne. Den omtalte Strækning er ikke meget stor, men for dem, der rammer, kan det derfor være lige haardt, og den Anvendelse, der tidligere er gjort af den her omhandlede Resolution — paa en enkelt Undtagelse nær, hvor Hartornet gik ned med 5 Lønder og derover — denne Anvendelse af Resolutionen kan ikke opmuntre disse fattige Beboere til for egen Regning at søge nogen Forandring. Det er forekommet dem, at den vedkommende Landinspektør har ledet Forretningen saaledes, at han mere har maalt end taget, maalt til den yderste Spids selv det, som kunde falde ned i Havet nogle Timer, efter at han var gaaet. Han har maalt det saaledes, uden at tage Hensyn til, hvad der efter de gjældende Regler skulde tages Hensyn til, nemlig Jordernes Forringelse som Følge af deres Nærhed ved Havet. Det er nemlig Tilfældet der, og vil fornemmelig være Tilfældet der mere end de andre Steder, der er Tale om, at Nærhe-

den af Havet influerer paa Jordens Dygtighed til Græsning og Søebavl, saa at medens Jorder, der laa længere borte fra Havet, og have givet god Afgrøde, nu høist kunne afgive Græs for nogle Jaar. Man har troet, at dette Forhold var saa særligt, at man burde medtage det under de i Efteraaret 1872 optaaede Tilfælde, og Udvalget gaar videre i sine Bemærkninger og formener, at hvor saadanne enkelte Tilfælde maatte foreligge saa klart og tilstrækkelig oplyst, der maa man ogsaa siden ved særlig Bevilling paa Finantsloven komme de vedkommende skadelidende Skatteydere til Hjælp. Dette ligger ikke for til Afstemning. Det er kun en Udtaalelse. Det, der ligger i selve Forslaget om de 5000 Rd., ere de af mig tidligere nævnte Tilfælde, dels fra de vandlidte Egne, dels fra de enkelte Egne i Ringkjøbing Amt. Man tilspøier, at man venter en Veiledning fra Indenrigsministeriet for Lagatorerne, for at de gjældende Regler kunne blive omhyggeligt anvendte ved Forretningen; thi der har, som af mig udvillet, foreligget Forhold, hvor man har følt sig overbevist om, at dette ikke har været Tilfældet. Selvfølgelig vil det gaa bedre, naar en sagkyndig Mand fra Ministeriet — thi jeg tror dog, at Indenrigsministeriet i denne Retning har Sagkyndige — kom til at give sig af med Sagen; saa vilde der være større Sikkerhed for, at der blev handlet i Ministerens Mand. Under Nr. 34 i Betænkningen findes en Oplysning om Anvendelsen af et Beløb af 4,500 Rd., som ved Lov af 21de Juni 1867 § 16 aarligt for 5 Aar er bevilget Ministeriet til offentligt Tilsyn med Landeveiene. Det fremgaar deraf, at der i de 4 af disse Aar ikke er udgivet i Gjennemsnit Mere end neppe de 4,000 Rd.; man har derfor ikke ment at gaa den ærede Minister noget i Veien, naar man for det følgende Aar nedsatte det nævnte Beløb 4,500 Rd. med 500 Rd. — Under Nr. 35 i Betænkningen findes antydet Endringsforslaget under Nr. 18. Ministeriet har forlangt til en Muddermaffine i Limfjorden to faste Betjente, som skulde ligge Aaret rundt paa denne Maffine. Udvalget mener, at det er for Meget af det Gode; man vil kunne faae en Mand, der baade kan have det daglige Tilsyn med Maffinen og ogsaa føre den Aaret rundt, og som da kan søge en Medhjælper i de enkelte Maaned, i hvilke Maffinen skal benyttes. I den Anledning foreslaar man en Nedfættelse af Beløbet med 240 Rd. — I Endringsforslaget under Nr. 19 (Betænkningen Nr. 36) er der forlangt dels 45 Rd. til Die til 3 nye Bygter til Frederikshavns Havn og dels 100 Rd. til Underfølgelse af Forholdene ved Tilstanden Nord for Havnen og om Strømningens Indflydelse derpaa. Udvalget har tiltraadt begge Dele, altsaa Forslaget om en Bevilling af 145 Rd. Det er naturligt, at man vil lade Forholdene undersøge, dersom Frederikshavns Havn skal bevares og yderligere uddybes til den Brug, som man formener,